

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: V. L. N.,
st. přísl. X
zastoupený Mgr. Markem Sedlákem,
advokátem se sídlem Příkop 8, 602 00 Brno

proti
žalovanému: Ministerstvo zahraničních věcí,
se sídlem Hradčanské nám. 5, 118 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 24. 5. 2021, č. j. 306622/2021-VO

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včasné podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým na základě nového posouzení důvodů neudělení víza podle ustanovení § 180e odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů

(dále též „zákon o pobytu cizinců“), bylo rozhodnutí Velvyslanectví České republiky v Hanoji (dále též „ZÚ Hanoj“ nebo „správní orgán I. stupně“) ze dne 26. 6. 2020, číslo žádosti: HANO202005120001 (dále též „rozhodnutí ZÚ Hanoj“ nebo „prvostupňové rozhodnutí“) shledáno v souladu s ustanovením § 20 odst. 5 písm. e), f) a g) zákona o pobytu cizinců.

2. Rozhodnutím ZÚ Hanoj byla zamítnuta žádost žalobce o udělení krátkodobého víza jako rodinného příslušníka občana EU z důvodu, že se žalobce dopustil obcházení zákona o pobytu cizinců s cílem získat vízum k pobytu na území, podvodného jednání s cílem získat vízum k pobytu na území a z důvodu, že žalobce není rodinným příslušníkem občana EU uvedeným v § 15a nebo občana EU nedoprovází nebo nenásleduje.

II. Žaloba

3. Žalobce předně uvedl, že rozhodnutí žalovaného i správního orgánu I. stupně jsou nepřezkoumatelná z hlediska důvodů pro zamítnutí označených v rozhodnutí správního orgánu I. stupně pod body 5. a 6., tj. že se žalobce dopustil obcházení zákona o pobytu cizinců s cílem získat vízum k pobytu na území a že se žalobce dopustil podvodného jednání s cílem získat vízum k pobytu na území.
4. Odůvodnění prvostupňového rozhodnutí obsahuje podle žalobce pouze popis rodinné a pobytové minulosti žalobce a jeho manželky, ale nejsou v něm uvedeny žádné přezkoumatelné úvahy, jak došel k závěru obsaženému ve výročí. V celém rozhodnutí správní orgán I. stupně neoznačil, které konkrétní jednání žalobce hodnotí jako podvodné s cílem získat vízum a které konkrétní jednání žalobce považuje za obcházení zákona o pobytu cizinců s cílem získat vízum. Rovněž žalovaný v napadeném rozhodnutí rekapituloval pobytovou historii žalobce a jeho manželky, přičemž zejména zdůraznil, že nejsou schopni určit přesnější dobu svého seznámení a začátku vztahu mezi nimi, k čemuž mělo dojít před 10 lety. Žalobce však namítá, že závěry žalovaného nevyplývají z jeho skutkových zjištění. Žalovaný ani neuvádí žádné přezkoumatelné úvahy, jak ke svým závěrům došel. S odvolací námitkou žalobce, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně neobsahuje informaci, které jednání žalobce považuje správní orgán I. stupně za podvodné a které za obcházení zákona o pobytu cizinců, se žalovaný podle názoru žalobce také vypořádal nepřezkoumatelným způsobem.
5. Za správný a důvodný nepovažuje žalobce ani výrok pod bodem č. 7 v rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalobce namítá, že správní orgán I. stupně ani žalovaný nepřihlédli k finanční situaci rodiny, neboť žalobce má ve Vietnamu příjem, který odpovídá částce asi 5 000 Kč měsíčně. Přesto žalobce ušetří 500 USD ročně a zasílá je synovi. Nejedná se o pravidelný příspěvek na výživu, který si žalobce nyní nemůže dovolit. Žalobce následně nechává výběr dáreků na manželce. Finanční podporu žalobce zasílá po známých, protože je to bez poplatku. Žalobce dále uvedl, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí nesprávně zpochybňuje jeho každodenní telefonáty se synem, ať už se to týká rozporů v časech telefonních hovorů, tak v obsahu hovorů. Komunikace se synem přitom probíhá přiměřeně jeho věku, žalobce synovi občas pomáhá se školou a učí ho vietnamsky. Ohledně sdělení, jaký ročník ve škole navštěvuje jeho syn, se žalobce nejspíše překl. Rovněž jsou nepřezkoumatelné úvahy správního orgánu I. stupně týkající se rozporu ve jménech kamarádů žalobcova syna. Argumentace správního orgánu I. stupně je celkově zaujatá a každou okolnost vykládá v neprospěch

žalobce. Žalobce má za to, že předloženými fotografiemi z videokomunikace a obsahem pohovoru vedeného s ním i s manželkou prokázal, že o syna pečuje v maximální možné míře, kterou situace umožňuje. Totožnou argumentaci uplatnil žalobce i v opravném prostředku proti rozhodnutí ZÚ Hanoj a žalovaný se s ní v napadeném rozhodnutí přezkoumatelně nevypořádal. Žalovaný skutečnou péči o syna nesprávně zúžil pouze na finanční podporu.

6. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl k jednotlivým žalobním námitkám následující.
8. Žalovaný považuje žalobu za nedůvodnou, neboť rozhodnutí ZÚ Hanoj i napadené rozhodnutí jsou právně i věcně odůvodněna a veškeré tvrzené skutečnosti mají oporu ve správním spise. Napadené rozhodnutí nepovažuje žalovaný za nepřezkoumatelné.
9. K zamítacímu důvodu podle ustanovení § 20 odst. 5 písm. e) zákona o pobytu cizinců tak žalovaný uvedl, že bylo prokázáno obcházení zákona žalobcem s cílem získat vízum k pobytu na území, a to účelovým prohlášením otcovství k T. M. T., nyní N. M. T.. Tato skutečnost vyplývá ze správního spisu, i z usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 5. 3. 2013, č. j. 3 To 380/2013. Syn žalobce získal české občanství účelovým prohlášením otcovství J. K. Žalobce a jeho manželka spolu žili již v době narození jejich syna a oba věděli o účelovém prohlášení otcovství. Syn žalobce by přitom jinak české občanství nezískal. Žalobce až v době, kdy jeho syn disponoval českým občanstvím, učinil prohlášení o otcovství, přičemž na jeho základě nyní žádá o vízum z titulu rodinného příslušníka občana EU. Z pobytové historie žalobce je rovněž patrný jeho zájem získat pobytové oprávnění v ČR, z čehož žalovaný rovněž odvozuje účelovost jednání žalobce.
10. Žalovaný má za to, že syn žalobce je jeho biologickým dítětem, avšak žalobce i jeho manželka odmítají test DNA. Současně syn žalobce nedisponuje vietnamským občanstvím, neboť k tomu je test DNA obligatorně vyžadován vietnamským právním řádem. Pokud by byl žalobce zapsán do rodného listu syna, tak by syn nenabyl české občanství a žalobce by nyní nemohl žádat o vízum z titulu rodinného příslušníka občana EU.
11. V rámci správního řízení pak nebyla prokázána pravidelná a skutečná péče. Žalobce o syna nepečuje od roku 2017, neboť kvůli správnímu vyhoštění pobývá ve Vietnamu. Manželka žalobce ani jeho syn ho od té doby ve Vietnamu nenavštívili, a to ani v době letních prázdnin. Žalobce tvrdil, že se za ním manželka se synem přestěhují do Vietnamu, ale to neučinili, neboť syn nemá vietnamské občanství a manželka by se již nedostala zpět do ČR, jelikož zde pobývá nelegálně.
12. Podle žalovaného se žalobce snaží účelově zůstat v ČR a získat zde pobytové oprávnění. V ČR pobýval nelegálně, nerespektoval rozhodnutí soudů a správních orgánů o vyhoštění. Nyní se z titulu rodinného příslušníka občana ČR domáhá krátkodobého víza, čímž se dopouští obcházení zákona s cílem získat vízum k pobytu na území účelovým prohlášením otcovství. Současně toto jednání naplňuje i § 20 odst. 5 písm. f) zákona o pobytu cizinců, neboť se jedná i o podvodné jednání s cílem získat vízum na území ČR.
13. K důvodu zamítnutí podle § 20 odst. 5 písm. g) zákona o pobytu cizinců uvedl žalovaný, že podmínkou § 15a odst. 2 ve spojení s § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je skutečná péče o občana EU mladšího 21 let. Na základě šetření ZÚ Hanoj a na základě správního spisu podle žalovaného vyplynulo, že skutečná péče v případě žalobce splněna nebyla. Ze začátku o dítě pečoval J. K., který byl zapsán v rodném listě a který si s ním telefonoval a posílal mu 1 000 až 2 000 Kč měsíčně. O tom však žalobce neví, ač tvrdí, že o syna pečoval. Syn v rozporu s vietnamským právním řádem nedisponuje vietnamským rodným listem, ani o školních prázdninách žalobce ve Vietnamu nenavštívil. Předložené fotografie neprokázaly skutečnou péči žalobce o syna s ohledem na rozpory mezi

žalobcem a jeho manželkou. Z fotografií nelze dovodit každodenní či častý kontakt žalobce se synem, ač určitý kontakt dokládají. Žalobce údajně syna učí vietnamsky, ten ale vietnamsky neumí. Rovněž nebylo prokázáno, že žalobce zasílá synovi uvedený peněžní obnos, neboť to žalobce žádným způsobem nedoložil.

14. S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Průběh ústního jednání

15. Krajský soud nařídil ve věci na den 25. 5. 2023 ústní jednání.
16. Žalobce ani jeho zástupce se k soudnímu jednání nedostavili.
17. Žalovaný především odkázal na písemné vyjádření. Žalovaný zamítl žádost žalobce proto, že se účelově dopustil obcházení zákona o pobytu cizinců, podvodného jednání a není rodinným příslušníkem občana EU. Odkázal zde na judikaturu Soudního dvora Evropské unie, konkrétně rozsudky Reyes (C-423/12) a Rahman (C-83/11). Dále uvedl, že na území ČR byl žalobce naposledy v roce 2017, kdy od ledna do října 2017 pobýval ve vězení, následně byl vyhoštěn z území a nyní se nachází na území Vietnamské socialistické republiky. Žádost je až z roku 2020, byla-li tedy nějaká péče, nebyla bezprostřední a nebyl dodržen předpoklad k péči. Současně důkazní břemeno leží na žadateli o vízum, který musí prokázat před podáním žádosti, že tam je rodinný vztah a že o nezletilé dítě pečuje. Žalobce doložil pouze fotografie z videohovorů a tvrdí částku 500 USD, kterou má ročně zasílat (žalovaný zde odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Azs 544/2021 – 50). Částka 500 USD, kterou posílá žalobce jednou za rok, není dostatečná k péči, a to společně s tím, že péče nebyla bezprostřední před podáním žádosti. V případě žalobce totiž bylo období 3 let, kdy žalobce jako otec nezletilého ani nežádal o víza, svého syna neviděl od roku 2017 a syn za žalobcem do Vietnamu ani jednou nepřicestoval. Žalobce tedy není rodinným příslušníkem občana EU. Žalobce jedná a v minulosti jednal účelově, snaží se navodit dojem, že o syna skutečně pečuje, nicméně rozpory plynoucí ze spisu nepotvrzují, že by spolu komunikovali. Žalobce jedná účelově i s ohledem na účelové prohlášení otcovství, které bylo učiněno v minulosti. Žalovaný má za to, že se jedná i o podvodné jednání. To se v případě žalobce stalo, žalobce byl v roce 2017 vyhoštěn. Přiměřenost zásahu do práva na ochranu rodiny a soukromí byla posouzena v rámci rozhodnutí o udělení správního vyhoštění. Zamítnutí žádosti o vízum má pak menší zásah do rodinného a soukromého života než vyhoštění. Žalovaný závěrem odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Azs 110/2021 – 29, který se týkal totožného žadatele.

V. Posouzení věci krajským soudem

18. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.) a osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Jde o žalobu přípustnou s ohledem na to, že ustanovení § 171 písm. a) zákona o pobytu cizinců v dané věci nelze použít (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2019, č. j. 10 Azs 112/2018 – 50, nebo rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 23. 4. 2018, č. j. 45 A 102/2016 – 23).

19. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
20. Po řádném posouzení žalobních námitek dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná.
21. Přednostně se zdejší soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného i prvostupňového rozhodnutí. K tomu soud však předesílá, že na odůvodnění rozhodnutí o neudělení víza nejsou z důvodu vyluky užití správního řádu (§ 168 zákona o pobytu cizinců) kladeny takové nároky jako na „běžné“ správní rozhodnutí.
22. Obecně nepřezkoumatelnost rozhodnutí je tak závažnou vadou, že se jí soud musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobce nenamítal, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.
23. Krajský soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené či prvostupňové rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). Je pouze na žalovaném či správním orgánu I. stupně, aby námitky či důkazy alespoň jednoduchým způsobem vypořádali, logicky odůvodnili a argumentovali s uvedením skutkových a právních důvodů.
24. To se ve zde projednávaném případě stalo a soud proto nemůže přisvědčit žalobci ani v jednom z jeho odkazů na vady, které by vedly k nepřezkoumatelnosti napadeného či prvostupňového rozhodnutí. Zdejší soud má za to, že žalovaný zdůvodnil a srozumitelně uvedl, co jej vedlo k závěru napadeného rozhodnutí.
25. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí i rozhodnutí ZÚ Hanoj je tak seznatelné, které otázky žalovaný či správní orgán I. stupně považovali za rozhodné. Vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež v rozhodnutích vyslovil žalovaný či správní orgán I. stupně, je zřetelná. Napadené i prvostupňové rozhodnutí proto krajský soud považuje za přezkoumatelné. Ostatně sám žalobce s těmito rozhodnutími polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné, a skutečnost, že se závěry rozhodnutí žalobce nesouhlasí, nutně neznamená, že jsou nepřezkoumatelná.
26. Ve světle těchto skutečností považuje krajský soud námitku nepřezkoumatelnosti napadeného i prvostupňového rozhodnutí za nepřipadnou. Přistoupil proto k posouzení podstaty projednávané věci.
27. Na úvod se krajský soud vyjádří k rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2023, č. j. 8 Azs 110/2021 – 29, na který odkazoval žalovaný a který se týká

totožného žalobce. V této věci šlo o krátkodobé (schengenské) vízum, jehož úprava se řídí § 20 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech (vízový kodex). V případě schengenského krátkodobého víza žadatel prokazuje úmysl opustit území členských států před skončením platnosti víza a pobyt žadatele nesmí přesáhnout 3 měsíce. V nyní posuzované věci však jde o krátkodobé vízum rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 20 odst. 5 zákona o pobytu cizinců (konkrétně ve spojení s § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců). V tomto případě nemusí žadatel prokazovat úmysl opustit území členských států před skončením platnosti víza, naopak se předpokládá, že si bude chtít upravit svoji pobytovou situaci před skončením platnosti krátkodobého víza a zůstat dále na území členského státu EU, jelikož si může požádat o povolení k přechodnému pobytu do 3 měsíců ode dne vstupu na území ČR. Podle úmyslu žadatele setrvat na území ČR déle než 3 měsíce tak v případě krátkodobého víza pro rodinného příslušníka EU nelze uzavřít, že se ve skutečnosti nejedná o krátkodobé vízum, neboť se předpokládá možnost, že jako rodinný příslušník požádá o úpravu pobytu na území členského státu a že jeho pobyt na území členského státu EU přesáhne 3 měsíce. Krajský soud zároveň nyní nemůže předjímat, jakým způsobem by Ministerstvo vnitra rozhodlo o žádosti žalobce o pobytové oprávnění po vykonání trestu odnětí svobody v trvání 9 měsíců, ke kterému by musel nastoupit po příjezdu na území ČR. Není úkolem soudu nyní zkoumat, zda žalobce splňuje zákonné podmínky jakéhokoli jiného titulu opravňujícího ke vstupu a pobytu na území. Z uvedených důvodů krajský soud nepřistoupil k vyslovení nicotnosti napadeného a prvostupňového rozhodnutí, ale k věcnému posouzení žalobních námitek.

28. V první řadě žalobce namítal, že správní orgán I. stupně ani žalovaný neoznačili, jaké jednání žalobce hodnotí jako podvodné s cílem získat vízum a jaké konkrétní jednání žalobce považují za obcházení zákona o pobytu cizinců s cílem získat vízum.
29. Krajský soud uvádí, že v řízení je nesporné, že syn žalobce M. T. N. nabyt české státní občanství tím způsobem, že jeho otcovství účelově prohlásil J. K. , který byl později odsouzen za trestný čin napomáhání k neoprávněnému pobytu na území ČR na základě účelového prohlášení otcovství několika dětí, včetně M. T. N. .
30. Pokud správní orgán I. stupně i žalovaný ve svých rozhodnutích shrnuli pobytovou a rodinnou historii žalobce, má krajský soud tento postup za relevantní, neboť na základě této historie je možné vysledovat souvislosti, které mohou vést k závěru, že se žalobce v minulosti dopustil podvodného jednání s cílem získat vízum a současně jednání, které je obcházením zákona o pobytu cizinců s cílem získat vízum.
31. Žalovaný i ZÚ Hanoj konstatovali, že žalobce a jeho manželka T. T. T. T. se v průběhu správního řízení snažili navodit dojem, že se před narozením syna M. T. N. neznali a že M. T. N. je ve skutečnosti biologickým dítětem žalobce. Krajský soud ze správního spisu ověřil, že ohledně seznámení žalobce a jeho manželky skutečně panují nesrovnalosti. Ze správního spisu vyplývá, že manželka žalobce původně jako otce syna M. T. N. označila J. K. , který byl také zapsán v jeho rodném listu. Z protokolu ze dne 18. 10. 2011 rovněž vyplývá, že manželka žalobce již v této době bydlela se žalobcem v jednu byt, údajně jako spolubydlící. J. K. dle protokolu ze dne 5. 12. 2011 však uvedl, že manželka žalobce v roce 2010 žila u něj doma i s druhem a dítětem a že druh jej požádal, že má problémy s doklady a chtěli by zůstat v ČR. Proto J. K. souhlasil, aby byl zapsán v rodném listě M. T. N. a obdržel za to od druhu manželky žalobce asi 2 500 Kč. J. K. však zapomněl,

jak se jmenoval druh manželky žalobce. J. K. byl poté odsouzen za spáchání trestného činu napomáhání k neoprávněnému pobytu na území republiky, neboť mj. učinil vědomě nepravdivé souhlasné prohlášení k určení otcovství k M. T. N. . Dále bylo rozsudkem Městského soudu v Brně určeno, že J. K. není otcem M. T. N. . Žalobce poté souhlasným prohlášením rodičů uznal otcovství k M. T. N. dne 6. 2. 2017. Žalobce a jeho manželka uzavřeli manželství dne 30. 4. 2016.

32. Výpovědi žalobce i jeho manželky se pak zásadně neshodují s výpověďmi J. K. z roku 2011, kdy uvedl, že manželka žalobce již v době narození syna žila s druhem v jeho bytě a její druh požádal J. K. o prohlášení otcovství k synovi. Manželka žalobce i žalobce však nyní tvrdili, že manželka žalobce v té době žádného druha neměla a že ani nikdy nežila s mužem, který má být biologickým otcem jejího syna.
33. Dále se rozchází i výpovědi žalobce a jeho manželky ohledně toho, od kdy se znají a od kdy tvoří pár. Původně při výslechu manželka žalobce uvedla, že se se žalobcem znají již od doby, kdy žalobce přijel do ČR. Uvedená informace je však zjevně nesprávná, neboť žalobce byl v ČR od roku 2005 a manželka žalobce až od roku 2008, mohli se tedy potkat nejdříve v roce 2008. Dále pak uvedla, že syna M. T. N. zná žalobce až od konce roku 2010, kdy se s žalobcem poznala i ona. Následně pak uvedla, že pár s žalobcem tvoří už od začátku roku 2010, rozporně se žalobcem, který uvedl, že pár tvoří až od roku 2011 a předtím se spolu v prosinci 2010 nastěhovali do bytu v Židenicích. Žalobce nejdříve uváděl, že se dříve než od konce roku 2010 s manželkou a synem neznali, později však přiznal, že s manželkou byli kamarádi již v době, kdy se M. T. N. narodil a později v průběhu pohovoru uznal, že se znali ještě dříve, než se M. T. N. narodil. Manželka žalobce nadto uvedla, že by nesouhlasila s provedením testu DNA za účelem vyloučení biologického otcovství žalobce. Žalobce ohledně testu DNA po dlouhém přemýšlení uvedl, že by ochoten byl, ale myslí si, že by manželka asi nesouhlasila a že to není nutné.
34. K tomu soud uvádí, že pokud má žalobce prokazovat oprávněnost své žádosti o krátkodobé vízum pro rodinného příslušníka občana EU, pak jeho výpověď musí být věrohodná a rovněž souladná i s výpověďmi dalších osob. Pokud jsou dány zásadní rozpory v jeho výpovědi a ve výpovědi jeho manželky ohledně období a okolností jejich seznámení, popř. okolností narození dítěte, pak takovou výpověď za věrohodnou považovat nelze. I s ohledem na to, že žalobce i jeho manželka odmítají, aby jejich syn podstoupil test DNA k vyloučení biologického otcovství žalobce, lze usuzovat, že biologickým otcem syna M. T. N. je s největší pravděpodobností žalobce. Na tuto skutečnost lze rovněž usuzovat i z nepřesných informací ohledně seznámení žalobce a jeho manželky v kontextu s výpovědí J. K. z roku 2011. Lze usuzovat na to, že podvodným jednáním žalobce a jeho manželky pak syn M. T. N. získal české občanství. Kdyby totiž původně otcovství k M. T. N. neuznal český občan J. K. , nikdy by české občanství nenabyl. Synovi M. T. N. již nyní nelze české občanství odejmout, nelze však na základě jeho podvodně získaného občanství nyní požadovat navázání pobytového oprávnění ze strany žalobce, který se podvodu s uznáním otcovství k synovi také účastnil.
35. Žalobce a jeho manželka T. T. T. T. se snažili v průběhu správního řízení navodit dojem, že se před narozením M. T. N. neznali. S ohledem na nesrovnalosti mezi výpověďmi žalobce a jeho manželkou ohledně doby jejich seznámení lze rovněž bez zásadních pochybností usuzovat, že se žalobce a jeho manželka před narozením M. T. N. znali, M. T. N. se narodil z jejich vztahu a žalobce je tedy jeho biologickým otcem. Obcházení

zákonu o pobytu cizinců i podvodné jednání pak lze spatřovat v tom, že místo toho, aby otcovství k M. T. N. uznal žalobce a dítě nabylo vietnamské státní občanství, otcovství uznal J. K. a dítě díky tomu získalo české státní občanství. Žalobce i jeho manželka o této skutečnosti museli vědět. Žalobce pak k prohlášení otcovství k M. T. N. přistoupil až ve chvíli, kdy syn nabyl české státní občanství, na něž pak žalobce mohl navázat svoji žádost o udělení víza z titulu rodinného příslušníka občana EU.

36. Podstatné tedy je, že v případě, že by nedošlo k uznání otcovství J. K. , M. T. N. by nenabyl české státní občanství, na něž nyní žalobce navazuje svoji žádost o udělení krátkodobého víza. To, že k účelovému prohlášení otcovství J. K. došlo, je rovněž nesporné. Stejně tak ze všech indicií lze uzavřít, že žalobce i jeho manželka se znali před narozením M. T. N. , žalobce je tedy s největší pravděpodobností biologickým otcem dítěte a o účelovém uznání otcovství musel vědět. Z tohoto jednání žalobce pak lze uzavřít, že s cílem získat v ČR krátkodobé vízum jednal podvodně a současně obcházel zákon o pobytu cizinců.
37. Jak uvedl správní orgán I. stupně, rovněž lze usuzovat na využívání formálních vazeb ze strany žalobce a jeho manželky, když jeden z nich měl problémy s pobytem na území ČR. V době narození M. T. N. měla problém s pobytovým oprávněním manželka žalobce a došlo k souhlasnému prohlášení otcovství k synovi českým občanem J. K. . Následně v roce 2016, kdy žalobce a jeho manželka uzavřeli sňatek, učinil tak za situace, kdy byl vydán výjezdní příkaz. K synovi učinil žalobce souhlasné prohlášení otcovství v době, kdy mu byla zamítnuta žádost o přechodný pobyt. Se závěrem správního orgánu I. stupně, že žalobce využívá formálních vazeb k vyřešení své pobytové situace, proto lze souhlasit.
38. Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný i ZÚ Hanoj správně posoudili předchozí jednání žalobce jako podvodné a jako obcházení zákona o pobytu cizinců. Podle názoru krajského soudu je v napadeném rozhodnutí i v rozhodnutí ZÚ Hanoj dostatečně podrobně a přezkoumatelně popsáno jednání žalobce, které správní orgány považovaly za podvodné s cílem získat vízum a které správní orgány považovaly za obcházení zákona o pobytu cizinců s cílem získat vízum.
39. Žalobce dále namítal, že je nesprávný a nedůvodný závěr žalovaného a ZÚ Hanoj, že žalobce není rodinným příslušníkem občana EU uvedeného v § 15a zákona o pobytu cizinců nebo občana EU nedoprovází či nenásleduje. K tomu soud uvádí následující.
40. Žalobce péči o syna staví na tom, že mu zasílá 500 USD ročně a dále že je se synem v pravidelném kontaktu prostřednictvím videohovorů, při nichž na něj má výchovně působit a pomáhat mu s výukou.
41. Co se obecně týče posouzení skutečné péče, krajský soud se domnívá, že součástí skutečné péče rodiče o občana EU mladšího 21 let by mohly být i pravidelné a časté videohovory, v rámci nichž by docházelo k výchovnému působení na dítě. Skutečnou péči o dítě nelze zúžit pouze na pravidelné zasílání finančních prostředků, a to i s ohledem na případnou finanční situaci žalobce, kterou je nutno vzít do úvahy. Uvedené skutečnosti je však žadatel povinen věrohodným způsobem prokázat.
42. V nyní posuzované věci se krajský soud domnívá, že rozpory v časech, kdy probíhají videohovory se synem žalobce, uvedené žalobcem a jeho manželkou, nejsou natolik zásadní, neboť mohl hrát určitou roli i časový posun. Rovněž za zásadní nepovažuje

rozpory ve jménech kamarádů syna, neboť žalobce a jeho manželka uvedli jména podobná. S přihlédnutím ke znalosti češtiny manželky žalobce je takový omyl možný. Obecné znalosti o synovi ohledně jeho oblíbených či neoblíbených předmětů ve škole či oblíbených hraček žalobce také v podstatě měl.

43. Za podstatnější však soud považuje rozpory v tom, do jaké třídy syn aktuálně chodí, a dále v tom, že žalobce neměl v průběhu prvního pohovoru (dne 12. 5. 2020) přehled o tom, jaká jsou aktuálně opatření v souvislosti s koronavirovou pandemií. Pokud by žalobce se synem hovořil opravdu každodenně, měl by mít přesnější přehled o tom, jaká zrovna byla opatření a zda syn chodil do školy nebo se učil doma, či do jaké třídy syn aktuálně chodí – zejména v kontextu s tím, že žalobce tvrdil, že synovi s učením pomáhá.
44. Na to soud navazuje konstatováním, že žalobce ani dostatečně neprokázal skutečně každodenní či jinak pravidelný a častý kontakt se synem. Z fotografií předložených žalobcem v průběhu správního řízení nevyplynou konkrétní data a časy hovorů. Žalobce doložil jisté množství fotografií, avšak z nich nelze postavit najisto, kdy přesně se videohovory odehrály, v jaké délce, jak často atd. Kontakt prostřednictvím videohovorů je nejspíš jediným možným způsobem, jak může žalobce momentálně péči o syna vykonávat. Právě s ohledem na tuto skutečnost musí být videohovory řádně doložené.
45. Žalobce dále tvrdil finanční podporu ve výši 500 USD ročně, které posílá prostřednictvím Vietnamců, kteří přijíždí do Vietnamu slavit svátky. Krajský soud přitom uznává námitku žalobce v tom, že co se týče finanční podpory syna, je nutné posuzovat i jeho majetkové poměry a péči o dítě nelze zúžit pouze na finanční podporu, jak už ostatně uvedl výše. Tvrzenou finanční podporu ve výši 500 USD ročně by však žadatel o vízum měl alespoň nějakým způsobem prokázat, což se však nestalo.
46. V případě žalobce tedy nebylo postaveno najisto, zda péče probíhá, jakým způsobem a jak často. Soud přitom přihlédl k některým výše uvedeným rozporům ve výpovědích žalobce a jeho manželky ohledně komunikace se synem. Rovněž ke skutečnosti, že z fotografií z videohovorů neplynou žádná konkrétní data a časy hovorů a žalobce ani nijak nedoložil poskytování finanční podpory synovi ve výši 500 USD ročně. Shora popsané pak způsobuje celkovou nevěrohodnost tvrzení žalobce týkající se skutečné péče o syna. Podle názoru soud tak žalobce ve výše uvedeném kontextu skutečnou péči o syna dostatečně neprokázal. Je přitom povinností právě žalobce, aby svá tvrzení řádně doložil. Tyto skutečnosti mu jdou k tíži, v kontextu s výše označenými rozpory ve výpovědích žalobce a jeho manželky. Krajský soud se proto i v tomto bodě shoduje se závěry žalovaného a správního orgánu I. stupně.
47. Na závěr soud konstatuje, že nepovažuje za zcela příléhavá žalovaným uvedená rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie ve věci Reyes (C-423/12) a ve věci Rahman (C-83/11), ani rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Azs 544/2021 – 50. Uvedená rozhodnutí se totiž nevztahovala k rodinným příslušníkům ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ale k rodinným příslušníkům obdobně ve smyslu ustanovení § 15a odst. 1 písm. d) či § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců. V nyní posuzovaném případě se nehodnotí pouze to, zda existuje závislost syna žalobce na výživě vůči žalobci, ale skutečnost, zda žalobce synovi, který je mladší 21 let a je občanem EU, poskytuje skutečnou péči, což je podle názoru soudu širším pojmem než pouhá závislost na výživě. Jistě však lze obdobně posuzovat bezprostřednost péče žalobce o syna. V nyní posuzovaném případě žalobce nepečoval o syna již v době, než byl vyhoštěn z ČR, neboť

vykonával trest odnětí svobody. Syn s manželkou za ním ani jednou do Vietnamu nepřijeli. Žalobce tedy syna neviděl od roku 2017 a jejich kontakt probíhá pouze prostřednictvím videohovorů. Bezprostřednost péče o syna ve smyslu časové návaznosti tedy dána nebyla.

VI. Závěr a náklady řízení

48. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl zjištěn dostatečným způsobem. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.
49. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
50. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročež nemá právo na náhradu nákladů řízení.
51. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. května 2023

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce